

Science party

(Ακούγεται μουσική (Yanni & Enya – Avril's Dance). Ανάβουν τα φώτα, χαμηλώνει η μουσική και βγαίνουν οι αφηγητές.)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1: Το θεατρικό που θα παρακολουθήσετε περιγράφει ένα απόγευμα στο σπίτι του Άλμπερτ Αϊνστάιν, όπου συγκεντρώθηκαν 9 κορυφαίοι επιστήμονες.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: Εκτός από τον Αϊνστάιν, η παρέα αποτελούνταν από τον Νεύτωνα,

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1: τον Αρχιμήδη,

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: τον Λουί Παστέρ,

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1: τη Μαρί Κιουρί,

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: τον Γαλιλαίο Γαλιλαί,

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1: τον Αλεξάντερ και την Αμαλία Φλέμινγκ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: και τον Στίβεν Χόκινγκ.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1: Βέβαια, η αλήθεια είναι πως όλοι αυτοί οι επιστήμονες δεν έζησαν την ίδια εποχή. Ο Χόκινγκ δεν έζησε τόσο παλιά όσο οι άλλοι, και μάλιστα ζει ακόμη, ενώ ο Αρχιμήδης έζησε προ Χριστού.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: Ούτε ο Φλέμινγκ ήταν παντρεμένος με την Αμαλία όταν ανακάλυψε την πενικιλίνη. Εμείς όμως, για τις ανάγκες του έργου μας, τους φανταστήκαμε να ζουν την ίδια εποχή και μάλιστα να είναι και φίλοι μεταξύ τους.

ΣΚΗΝΗ Α: Στο σπίτι του Αϊνστάιν

(Ο Αϊνστάιν διαβάζει ένα βιβλίο. Χτυπάει το κουδούνι. Ο Αϊνστάιν ανοίγει.)

ΑΙΝΣΤΑΙΝ: Καλώς ήρθατε φίλοι μου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ: Γεια σου Άλμπερτ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ: Καλώς σε βρήκαμε.

ΑΙΝΣΤΑΙΝ: Περάστε, περάστε. Είμαι σίγουρος πως θα περάσουμε πολύ ωραία και σήμερα.

ΠΑΣΤΕΡ: Μα φυσικά. Μόνο που λέμε τα νέα μας, τα οποία είναι παρεμπιπτόντως πολύ ενδιαφέροντα, εγώ γεμίζω ευχαρίστηση. Θέλω να πω όλο και κάποιος από μας θα' χει κάνει κάτι πολύ σημαντικό.

ΜΑΡΙΑ: Εγώ έχω κάνει αίτηση να γίνω καθηγήτρια στο πανεπιστήμιο της Σορβόνης, αλλά δεν ξέρω ακόμη αν έχω γίνει δεκτή.

ΣΤΙΒΕΝ: Κι εγώ έχω κάνει αιτήσεις, αλλά δεν ξέρω κάτι ακόμη.

ΝΕΥΤΩΝΑΣ: Μα είστε και οι δύο πολύ δύσκολες περιπτώσεις. Εννοώ...

ΑΛΜΠΕΡΤ: Δύσκολα γυναίκες γίνονται δεκτές σε πανεπιστήμια, πόσω μάλλον ως καθηγήτριες σε αυτά.

ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ: Ναι, και το να είσαι σε αναπηρικό καροτσάκι... Δύσκολο κι αυτό...

ΜΑΡΙΑ: Γιατί; Τι παραπάνω μπορεί να έχει ένας άντρας από μια γυναίκα στον τομέα των επιστημών;

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ: Ε, για να λέμε την αλήθεια, ως άντρες, από τη φύση μας έχουμε πιο θετικό μυαλό.

ΝΕΥΤΩΝΑΣ, ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ, ΑΙΝΣΤΑΙΝ, ΠΑΣΤΕΡ, ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ: Ναι, βέβαια.

ΑΜΑΛΙΑ: (Σκουντάει τον Αλεξάντερ). Κι εσύ Βρούτε;

ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ: Ε, γιατί βρε Αμαλία μου; Ψέματα είναι;

ΣΤΙΒΕΝ: Κι εγώ που είμαι άντρας; Εγώ γιατί να δυσκολευτώ;

ΑΛΜΠΕΡΤ: Μα σου είπε κι ο Γαλιλαίος. Δεν είσαι σε προνομιακή θέση, αφού κάθεσαι και μετακινείσαι πάνω σε ένα αναπηρικό καροτσάκι.

ΣΤΙΒΕΝ: Κι εσύ σαν μισός Εβραίος μάλλον δε θα είσαι σε πλεονεκτική θέση.

ΑΛΜΠΕΡΤ: Α, λίγο σεβασμός! Στο σπίτι μου βρίσκεσαι.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ: Ε, εντάξει συμπαθητικό το σπιτάκι σου, αλλά λίγη διακόσμηση του λείπει.

ΑΛΜΠΕΡΤ: Ναι, ενώ το δικό σου... Όλο αγαλματάκια και αγαλματίδια είναι.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ: Και του Γαλιλαίου γεμάτο από μινιατούρες του Πύργου της Πίζας.

ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ: Α, για σας παρακαλώ, λίγα τα λόγια για την πατρίδα μου.

ΑΜΑΛΙΑ: Λοιπόν, νομίζω πως σήμερα Άλμπερτ έπεσες λίγο έξω στις προβλέψεις σου. Δεν περνάμε και τόσο ωραία.

ΝΕΥΤΩΝΑΣ: Ναι, γι' αυτό θα πάω λίγο έξω να πάρω αέρα.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ: Εγώ πάω στο μπάνιο.

ΠΑΣΤΕΡ: Εγώ θα κατέβω στο εργαστήριό σου.

ΑΜΑΛΙΑ: Περιμέντε κι εμάς. Πάμε κι εμείς με τον Λουί, Αλεξάντερ;

ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ: Πάμε. Νομίζω ότι είχα ξεχάσει μερικά τρυβλία με καλλιέργειες βακτηρίων την προηγούμενη φορά.

ΠΑΣΤΕΡ (απευθυνόμενος στον Αϊνστάιν) Μην ανησυχείς, εγώ το λατρεύω το σπίτι σου. Έχεις από τα πιο καλά εξοπλισμένα εργαστήρια.

ΑΛΜΠΕΡΤ: Ευχαριστώ. Το ξέρω. Τώρα πια έχω κι ένα δωμάτιο με τηλεσκόπιο, για να ακούν μερικοί μερικοί.

ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ: Θαυμάσια. Θα πάω εγώ εκεί, αν επιτρέπεται.

ΑΛΜΠΕΡΤ: Φυσικά, πήγαινε.

ΣΤΙΒΕΝ: Εγώ θα μείνω εδώ.

ΜΑΡΙΑ: Κι εγώ.

ΑΛΜΠΕΡΤ: Εγώ θα πάω στο δωμάτιό μου να ηρεμήσω, αλλά σας παρακαλώ σε καμιά ώρα, αφού ξεθυμάνετε, ελάτε πάλι εδώ να λύσουμε την παρεξήγηση. Δε μου αρέσει να αφήνω εκκρεμότητες.

(Φεύγουν όλοι εκτός από τους Στίβεν και Μαρία. Σβήνουν τα φώτα και φεύγουν κι αυτοί.)

ΣΚΗΝΗ 2

(Στη σκηνή οι κομπάρσοι παριστάνουν τη μηλιά, ενώ ακούγονται πουλιά. Ανάβουν τα φώτα.)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1: Ο Νεύτωνας βγαίνει στην αυλή, κάθεται κάτω από ένα δέντρο και διαβάζει ένα βιβλίο. Και ξαφνικά...

ΝΕΥΤΩΝΑΣ: (του' ρχεται ένα μήλο στο κεφάλι) Αχ, το κεφάλι μου. Ο Αρχιμήδης το έκανε. Είμαι σίγουρος. (σηκώνεται και ψάχνει με απορία γύρω από το δέντρο). Δεν είναι κανείς εδώ! (Πιάνει το σαγόνι του) Χμμ, περίεργο, τότε από πού ήρθε αυτό το μήλο; Αχά, έπεσε από το δέντρο. Έπεσε απ' το δέντρο κατευθείαν στο κεφάλι μου. Επειδή, επειδή μια δύναμη το τράβηξε προς τα κάτω. (Ρίχνει πράγματα από την τσέπη του στο έδαφος.) Χα, ό,τι κι αν αφήσω πέφτει κάθετα προς το έδαφος. Δηλαδή, μια δύναμη σπρώχνει ό,τι έχει βάρος προς τη Γη. Θα την ονομάσω Βαρύτητα!!! (σημειώνει στο βιβλίο) Ανυπομονώ να το δείξω στους άλλους! (Φεύγει και σβήνουν τα φώτα.)

ΣΚΗΝΗ 3

(Βγαίνει ο κομπάρσος-κρεμάστρα πετσέτας με τη μπανιέρα και ανάβουν τα φώτα. Βγαίνει ο Αρχιμήδης.)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: Στο μεταξύ ο Αρχιμήδης βρίσκεται στο μπάνιο κι ετοιμάζει τη μπανιέρα για να κάνει μπάνιο.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ: (Χορεύει, ενώ ακούγεται το «μπανάκι-μανάκι» (Στ. Σ. Μπουλάς – Μουσ. Λαυρέντης Μαχαιρίτσας). Πάει να μπει στη μπανιέρα και βλέπει τη στάθμη του νερού να σηκώνεται και λέει με απορία): Καλέ, γιατί, όταν μπαίνω, έχει πιο πολύ νερό; (Ξαναβγαίνει, σκέφτεται για λίγο και σηκώνεται απότομα). Εύρηκα! Εύρηκα! (Πάει να φύγει, αλλά διαπιστώνει πως είναι γυμνός). Καλέ, πού πάω έτσι; (Γυρνά, τυλίγεται με την πετσέτα κι αρχίζει να τρέχει. Σβήνουν τα φώτα και φεύγει και ο κομπάρσος-κρεμάστρα.)

ΣΚΗΝΗ 4

(Ο φροντιστής φέρνει το τηλεσκόπιο. Ανάβουν τα φώτα & ακούγεται χαλαρωτική μουσική (Memories – Άρης Λύτρας).)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1: Ο Γαλιλαίος βρίσκεται στο δωμάτιο με το τηλεσκόπιο.

ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ: Αχ, θα μπορούσα να χαζεύω τα αστέρια και τον ουρανό όλη την ημέρα. Για μισό λεπτό. Έτσι, όπως βλέπω τώρα στον ουρανό, σαν να μου φαίνεται πως εμείς κουνιόμαστε κι αυτός όχι. (περνά λίγη ώρα) Μα ναι! Είμαι σίγουρος! Η Γη γυρίζει. Η Γη γυρίζει! (Χορεύει το «Μαγικό χαλί» (Στ.-Μουσ. Μάρκος Κούμαρης).) Τρέχω να το πω στα παιδιά!!! (Φεύγει μαζί με το τηλεσκόπιο & σβήνουν τα φώτα.)

ΣΚΗΝΗ 5

(Ανάβουν τα φώτα.)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: Κι ο Αϊνστάιν στο δωμάτιό του γράφει γράφει και δε σταματάει.

ΑΙΝΣΤΑΙΝ: Έχω κουραστεί τόσο καιρό να δουλεύω αυτή την εξίσωση, αλλά σήμερα κάτι μου λέει πως θα την τελειοποιήσω. (Γράφει ενώ ακούγεται μουσική από Figaro του Mozart.) Και ναι. $E = mc^2$ Ας ξαναεπαληθεύσω. Ναι! Ολόσωστο! Πόσο έξυπνος είμαι! Να δω τώρα τι θα πουν οι άλλοι. (Φεύγει και σβήνουν τα φώτα.)

ΣΚΗΝΗ 6

(Βγαίνει ο φροντιστής με το γάλα & κρύβεται πίσω από την οθόνη. Ανάβουν τα φώτα.)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1: Ο Παστέρ είπε να το ρίξει στα ... βαριά ποτά και άνοιξε το ψυγείο του Αϊνστάιν, για να πάρει λίγο γάλα.

ΠΑΣΤΕΡ: (πίνει) Μπλιαξ, τι έγινε εδώ; (μυρίζει το γάλα). Δε μου φαίνεται και πολύ σόι αυτό το γάλα. Μπας κι έχουν αναπτυχθεί τίποτε μικρόβια; Μάλλον. Δεν μπορεί. Κάποιος τρόπος θα υπάρχει να σκοτωθούν. Μήπως αν θερμάνω το γάλα; Ε, μα βέβαια, έτσι θα σκοτωθούν. (Σβήνουν τα φώτα & φεύγουν.)

ΣΚΗΝΗ 7

(Βγαίνει ο φροντιστής με μικροσκόπιο & τρυβλία & στήνει το τραπέζι. Ανάβουν τα φώτα.)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: Ο Αλεξάντερ και η Αμαλία κοιτάζουν τις καλλιέργειες του Αλεξάντερ.

ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ: Πω, τα βακτήριά μου μολύνθηκαν.

ΑΜΑΛΙΑ: Από τι;

ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ: Για να πάρω λίγο δείγμα να δω στο μικροσκόπιο. (Παίρνει δείγμα από το τρυβλίο και βλέπει στο μικροσκόπιο). Λοιπόν, μοιάζει για μύκητα του γένους *Penicillium*. (Ξαναπιάνει το τρυβλίο.) Κοίτα, στο σημείο της μόλυνσης τα βακτήρια δεν αναπτύχθηκαν. Άρα, ο μύκητας παράγει μια ουσία που εμποδίζει την ανάπτυξη των μικροβίων. Μήπως να την απομονώσω και να φτιάξω ένα φάρμακο που θα καταστρέφει τα μικρόβια;

ΑΜΑΛΙΑ: Καλή ιδέα.

ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ: Ναι, θα φτιάξω ένα φάρμακο. Και θα το ονομάσω πενικιλίνη.

(Σβήνουν τα φώτα και φεύγουν με μικροσκόπιο & τρυβλία. Φεύγουν και οι αφηγητές.)

ΣΚΗΝΗ 8

(Ανάβουν τα φώτα.)

Εφημεριδοπώλης: Εφημερίδες! Για πρώτη φορά στην ανθρωπότητα γυναίκα έγινε δεκτή ως καθηγήτρια στο πανεπιστήμιο της Σορβόνης! Εφημερίδες!

ΜΑΡΙΑ: Στίβεν, ακούς; Πάω να πάρω μια εφημερίδα!

ΜΑΡΙΑ: Δώσε μου μία. (κοιτάζει στην εφημερίδα με ανυπομονησία) Εγώ; Εγώ είμαι η πρώτη γυναίκα που έγινε δεκτή στο πανεπιστήμιο αυτό; Δεν το πιστεύω! (τρέχει προς τον Στίβεν) Στίβεν! Κοίτα! Εδώ λέω τ' όνομά μου.

ΣΤΗΒΕΝ: Μπράβο, Μαρί!

ΜΑΡΙΑ: Να δω μήπως έχει κι άλλα αποτελέσματα;

ΣΤΗΒΕΝ: Για δες σε παρακαλώ!

ΜΑΡΙΑ: (ψάχνει) Να'σαι κι εσύ. Στίβεν Χόκινγκ. Πανεπιστήμιο Οξφόρδης. Συγχαρητήρια και σε σένα.

ΣΤΗΒΕΝ: Μα αυτά είναι εξάισια νέα. Πρέπει να τ'ανακοινώσουμε στους άλλους οπωσδήποτε.

ΜΑΡΙΑ: Φυσικά, πάω να τους φωνάξω. Άλμπερτ, Αρχιμήδη, Νεύτωνα, Λούι, Αμαλία, Αλεξάντερ, Γαλιλαίε! Ελάτε!

ΑΜΑΛΙΑ: Τι έγινε;

ΜΑΡΙΑ: Με δέχτηκαν στη Σορβόνη και τον Στίβεν στην Οξφόρδη.

ΑΛΜΠΕΡΤ: Αλήθεια; Τελικά μάλλον σας είχα υποτιμήσει. Αλλά κι εγώ έχω νέα. Όλη αυτή την ώρα προσπαθούσα να λύσω μια εξίσωση και τα κατάφερα.

ΝΕΥΤΩΝΑΣ: Εγώ ανακάλυψα μια νέα δύναμη, τη βαρύτητα.

ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ: Εγώ ανακάλυψα ότι η Γη γυρίζει.

ΠΑΣΤΕΡ: Εγώ ανακάλυψα την παστερίωση.

ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ: Κι εγώ την πενικιλίνη.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ: Κι εγώ την άνωση.

ΑΛΜΠΕΡΤ: Τελικά, όλοι μας έχουμε κάτι να αποδείξουμε, όλοι μας έχουμε κάτι σημαντικό να προσφέρουμε. Πραγματικά, σας παραδέχομαι όλους. Ειδικά εσάς, Στίβεν και Μαρί σας υποτίμησα.

ΟΛΟΙ ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙ, ΤΟΥ ΣΤΙΒΕΝ, ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ: Κι εγώ!

ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ: Δε χρειάζεται να μαλώνουμε και να κάνουμε διακρίσεις.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ: Η κοινωνία μας χρειάζεται ΌΛΟΥΣ και, αφού μπορούμε να τη βοηθήσουμε, ας το κάνουμε!

ΛΗΞΗ/ΥΠΟΚΛΙΣΗ (με μουσική υπόκρουση από “Queen – We are the champions”)

Συγγραφείς σεναρίου:

ΕΛΕΝΗ ΤΕΡΠΟΥ (mail@5gym-kozan.koz.sch.gr)